

θέλει ἢ τὴν προθυμίαν τῶν διαγωνιζομένων ὑψράνει, ἢ τὴν ἀξίαν τοῦ διαγωνισμοῦ ἐλαττώσει. Πολλάκις καὶ ἀλλαγῶ οἱ διαγωνισμοὶ οὗτοι μένουσιν ἀδράβευτοι. Τίς λ. χ. δὲν γινώσκει ὅτι ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας διαγωνισμῷ, ἐπὶ πολλοὺς κατὰ συνέχειαν ἐνιαυτούς, οὐδὲν τῶν κατ' ἔτος καθυποβαλλομένων ἔργων ἐβραβεύετο, ἀποδιδόμενου τοῦ στεφάνου ἐπανειλημμένως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς κατακτῆσεως τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμαντῶν, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Augustin Thierry, τοῦ Ομήρου ἐκείνου τῆς ἱστορίας, ὅπως ἐκάλειεν αὐτὸν ὁ Chateaubriand; Διὰ τοῦτο οὔτε ὁ ἀγὼν ἐπαύσεν ὑφιστάμενος, οὔτε οἱ ἀγωνισταὶ πρὸς αὐτὸν σωρηδὸν συζέοντες. Οὐδὲ τοῦ ἡμετέρου λοιπὸν ἀγῶνος ἡ ἀξία θέλει μειωθῇ τοῦτο δὲ τόσω μᾶλλον ὅσω, ἐν ἐλλείψει τοῦ ἐνεστώτος, τὰ προηγούμενα αὐτοῦ παρέχουσιν ἡμῖν, νομίζομεν, τὸν τρόπον τοῦ νὰ ποιήσωμεν ἀγαθὴν τινα τοῦ χηρεύοντος τούτου στεφάνου χρῆσιν. Τῶντι ὁ ἀγὼν οὗτος, ὁ δούξ ἀφορμὴν εἰς τοσοῦτους μεμψιμοίρους λόγους, καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ μετέπειτα, παρήγαγεν οὐδὲν ἦττον ἀξιολόγους τινὰς καρπούς. Ἰνα δὲ τοὺς λοιποὺς παρὰλίπωμεν, ἵπως νὰ μὴν ἐνθυμηθῶμεν σήμερον τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ὃν, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐστερήθη κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον ὁ νέος ἡμῶν Παρνασσός, τὸν ποιητὴν, ὅστις δις μὲν ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ἐστεφανώθη, δις δὲ ἀπὸ αὐτοῦ ἐπηνέθη, τὸν ἀρρενωπὸν, τὸν φιλόπατριν, τὸν γλαφυρὸν Γεώργιον Ζαλοκώσταν; Ἡ μουσα αὐτοῦ ἐσίγησε τῇ δευτέρᾳ Σεπτεμβρίου 1858· ἀλλ' αἱ μελωδίαι αὐτῆς ἐπὶ πολλὸν ἔτι χρόνον θέλουσιν ἀντηχεῖ εἰς πᾶσαν ἐλληνικὴν καρδίαν καὶ θέλουσιν ἐπαναλαμβάνεσθαι ὑπὸ πάσης ἐλληνικῆς γλώσσης· διότι αὐτὸς ὕμνησε τὰ κατορθώματα τῶν Ἀρματολῶν καὶ τῶν Κλεπτῶν, αὐτὸς τοὺς ἡεινήστους τοῦ Μεσολογγίου ἄθλους, αὐτὸς τὰ ἡρωϊκὰ ἔργα τοῦ Εἰσπλου εἰς τὸ στέμιον τῆς Πρεβέζης. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν μνημονεύομεν ἀπάντων τῶν προμάχων τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου, οὗ ὁ Γεώργιος Ζαλοκώστας μετέσχεν ὡς στρατιώτης πρὶν ὑμνήσῃ ὡς ποιητὴς τὰς συμφορὰς αὐτοῦ καὶ ἀνδραγαθίας· κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καθ' ἣν, κριθεὶς, ἀστεφάνωτος ἐμείνεν ὁ ποιητικὸς οὗτος διαγωνισμός, οὗ ὁ Γεώργιος Ζαλοκώστας ὑπῆρξε τὸ πρωτότακον τέκνον, ἵθέλομεν ἄραγε κατακριθῇ ἑάν, χύνοντες ἐν δάκρυ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιστοῦ ἐκείνου τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ τῆς ποιήσεως ἀγωνιστοῦ, ἀποδώσωμεν τὸν στέφανον τούτον εἰς τὴν σκιάν αὐτοῦ, ἐνταῦθα που περιέπταμένην καὶ συναγωνιζομένην καὶ αὐτήν, καὶ τοὺς ἐπίζωντας συναγωνιστάς ὑπερακοντίσασαν, καὶ εἰς νέαν ἀμιλλαν αὐτοὺς προκαλοῦσαν;

Ἡ τοιαύτη τῆς ἐπιτροπῆς γνώμη δὲν φαίνεται ἴσως ἐκ πρώτης ὀψεως συμφωνοῦσα πρὸς τὸ γράμμα τῶν διατάξεων τοῦ ἀγωνοθέτου· διότι, ὡς γνωστόν, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ὅσκις οὐδὲν τῶν ὑποβληθέντων ποιημάτων θεωρηθῇ ἄξιον τοῦ στεφάνου, ἡ ἀξία τοῦ βραβείου χρησιμεύει ἢ εἰς ἀμοιβὴν καλῆς τινος φιλολογικῆς ἔργου μεταφράσεως, ἢ εἰς ἀ-

γορὰν βιβλίων τῆς τοῦ Πανεπιστημίου βιβλιοθήκης. Ἀλλ' ἐμβατεύοντες εἰς τὸ πνεῦμα τῶν διατάξεων τοῦ ἀγωνοθέτου, δὲν θέλομεν εὖρει ἀντιβαίνουσιν εἰς τοῦτο τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς. Διότι, ἂν ἡ προαίρεσις αὐτοῦ ἦτο νὰ χρησιμεύσῃ τὸ διαθέσιμον βραβεῖον πρὸ πάντων εἰς ἀμοιβὴν καλῆς τινος φιλολογικῆς ἔργου μεταφράσεως, πολὺ μᾶλλον ἤθελε συνάδει πρὸς τὴν προαίρεσιν ταύτην ἢ ἀποδοθῇ τὸ διαθέσιμον βραβεῖον εἰς ἔργα ποιητικά, καὶ ἰδίως εἰς ἔργα ἐπαινεθέντα μὲν ἄλλοτε ἀπὸ τῆς καθέδρας ταύτης, ποιηθέντα δὲ ὑπ' ἀνδρός, συνδέσαντος τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀναπνεύσας μετὰ τοῦ παρόντος ἀγῶνος καὶ τιμήσαντος αὐτὸν οὐδὲν ἦττον ἢ τιμηθέντος παρ' αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιτροπὴ, τὸ μὲν, διότι ὁ λόγος εἶναι περὶ διαθέσεως χρημάτων, καθ' ἣν ὁ ἐλάχιστος περὶ τῆς κατὰ τὰ ὀρισμένα χρήσεως αὐτῶν δισταγμός ἤθελεν εἶναι ἀτοπος, τὸ δὲ, διότι ἐθεώρησεν ἄλλως πρέπον νὰ ἐπιφυλάξῃ τῷ φιλογενεῖ ἀγωνοθέτῃ τὴν τελευταίαν κύρωσιν καὶ ἐπιτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ὁμοψήφως ἀπεφάσισε νὰ διατυπώσῃ τὴν γνώμην αὐτῆς ὡς ἀκολουθῶς·

A.) Ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου θέλει διαδιδάσκει καταλλήλως εἰς τὴν χήραν τοῦ Γεωργίου Ζαλοκώστα τὸν στέφανον τούτον, ὡς δαίγμα ἐπίσημον τῆς ἀγαθῆς ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ ἐκείνου μνήμης καὶ τῆς ὀρειλομένης τῇ μνήμῃ ταύτῃ τιμῆς.

B.) Ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου θέλει διαδιδάσκει, συνευδοκῶντος τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ, εἰς τὸν Ἀμβρόσιον Στ. Ῥάλλην τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς περὶ τῆς εἰς τὴν χήραν τοῦ Γεωργίου Ζαλοκώστα ἀποδόσεως τοῦ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος μείναντος διαθεσίμου χιλιοδράχμου βραβείου, καὶ παρκαλέσει τὸν ἀγωνοθέτην νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐπὶ τῆς γνώμης ταύτης ἀπόφασιν αὐτοῦ.

Δ. ΣΤΡΟΥΤΜΠΟΥΣ Πρύτανης.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Θ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, εἰσηγητής.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΡΩΣΣΙΑ.

—000—

(Συντλ. ἴδε φυλλάδ. 216 καὶ 217.)

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμυλογεῖ πολὺ σέβας πρὸς τοὺς γηραιούς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ, καὶ προσπαθεῖ ὥστε τὸ αἶσθημα τοῦτο νὰ ὑπερισχύσῃ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειάν του. Ποσάκις αὐτός ὁ ἴδιος ἐπέπληξε τὸν ἀδελφὸν του Μιχαήλ διότι ἐξέρετο ἀποτόμως πρὸς ἀξιωματικούς πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς βαθμοῦ! Ἰδοὺ τρανωτάτη ἀπόδειξις τῆς μερίμνης τοῦ ταύτης.

Ὁ Μέγας δούξ, ἐπίδοξος διδάσκαλος, ἡλικίας δεκατessάρων ἐτῶν, προσφάτως προὐδαρθεὶς ὑπαξιωματικῆς τῆς φρουρᾶς, διήρχετο αἰθουσάν τοῦ αὐ-

τοκρατορικοῦ οἴκου, ἔνθα πολλοὶ μεγάλοι ὑποστράτηγοι εὐρίσκοντο συνηθροισμένοι· ὅτε δὲ ἐπλησίασεν αὐτὸς ἠγέρθησαν ὅλοι καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν. Τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ σεβασμοῦ γερόντων στρατιωτικῶν τοσοῦτον ἐκολάκευσε τὸν νεανίαν, ὥστε διήλθε καὶ ἐπανήλθε πολλάκις εἰς τὴν αὐτὴν αἶθουσαν. Ἀλλ' οἱ στρατηγοί, χαιρετίζοντες αὐτὸν ἀπαξ, ἐνόμισαν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ αὐτὰ δείγματα τοῦ σεβασμοῦ· ὅθεν ὁ Μέγας δαυὶς παρεπονέθη εἰς τὸν πατέρα του· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὴν αἶθουσαν ὅπου εὐρίσκοντο οἱ στρατηγοί, καὶ εἶπεν αὐτῷ—Τέκνον μου, λυποῦμαι μεγάλως βλέπων ὅτι ἐννοεῖς τόσον ὀλίγον τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια σοὶ ἐπιβάλλουν αἱ νέαι ἐπωμίδες σου πρὸς τοὺς ἀνωτέρους σου κατὰ τὸν βαθμόν, καὶ δὲν αἰσθάνεσαι τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ὑπὸ σοῦ πρὸς κεφαλὰς ἐνδόξως λευκανθείσας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους. Ἡξεύρεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ὁποίους θέλεις νὰ τιμᾷσαι εἶνε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὀφείλεις σὺ αὐτὸς νὰ σέβου ; διότι εἰς αὐτοὺς ὁ πατήρ σου χρεωστῇ τὸν θρόνον καὶ τὴν ζωὴν. Ἡ πίστις, ὁ ζήλος, αἱ πισταὶ ἐκδουλεύσεις των δύνανται μόναι νὰ χαράξουν τὸν δρόμον σου εἰς τὸν θρόνον, καὶ νὰ σὲ βοηθήσουν νὰ τὸν κατέχῃς μετὰ δόξης. Κύψε λοιπὸν ἐνώπιον τῶν εὐγενῶν τούτων γερόντων, καὶ θεώρησον ὡς μεγάλην τιμὴν πᾶσαν ἐνδειξίν σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως τὴν ὁποῖαν ἤθελον σοὶ δώσει. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπραξες μὲ πείθει ὅτι εἶσαι ἀκόμη παλὺ νέος διὰ τὰς ἐπωμίδας, αἵτινες σοὶ ἐδόθησαν, διὸ τὰς ἀφαιρῶ. Μὴ τὰς ἀπαιτήσης πλέον εἰς τὸ ἐξῆς εἰμὴ ὅταν ἡ διαγωγή σου ἀποδείξῃ ὅτι εἶσαι ἄξιός νὰ τὰς φέρῃς ἐντίμως.

Εἶπε καὶ ἀφῆρξε τὰς ἐπωμίδας ἀπὸ τὴν στολὴν τοῦ υἱοῦ του, προθυμηθέντος νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρὸς του.

Διερχόμενος ἐσπέραν τινὰ ἐμπροσθεν στρατιωτικοῦ σταθμοῦ τῆς πρωτευούσης, ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ σταθῇ πλησίον τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἴδῃ τί ἐγίνετο εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐκάθητο ἐνώπιον τραπέζης, ὑπνώτων μὲν ἡσυχῶς, ἀλλ' ἐν στολῇ, τὴν περικεφαλαίαν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὰ πλευρὰ τὸ ἔξωρος, ἐτοιμος νὰ βαδίσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον γρηγορεῖτε. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐνευσεν εἰς τὸν σκοπὸν νὰ τὸν ἀφῇσῃ νὰ εἰσελθῇ, καὶ εἰσελθὼν εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης παρὰ τὴν ὁποῖαν ἐκοιμάτο ὁ ἀξιωματικὸς χάρτην, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς·

α Κατάστασις τῶν ἐξόδων καὶ ἐσόδων μου.	
» Ἐξόδα.	Ρούβλια
» Οἶκμα, τροφή, θέρμανσις,	2,000
» Ἐνδυμασία, μικρὰ ἐξόδα,	2,500
» Χρέν,	3,000
» Σύνταξις, τροφὸς τῆς μητρός μου,	500
τὸ ὅλον	8,000
» Ἐξόδα	
» Μισθὸς καὶ ἄλλαι εἰσπράξεις	4,000
» Καθυστερῶ	4,000

» Τίς θὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν ; » Τοιαύτη ἐρώτησις ἦτο τὸ τέλος τῆς σημειώσεως, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἀγνοῶν ἀναμφιβόλως πῶς ν' ἀπαντήσῃ, ἀπεκοιμήθη κρατῶν εἰσέτι τὴν γραφίδα εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπλησίασεν, ἰδὼν δὲ ὅτι ἦτο ἐκ τῶν καλῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς του, ἐπῆρεν ἡσυχῶς τὴν γραφίδα ἀπὸ τὰ δάκτυλα, καὶ ἐχάραξεν ὑπὸ τὴν ἀπαίσιαν φράσιν τὸ σημαντικὸν τοῦτο ὄνομα ΝΙΚΟΛΑΟΣ. Μετέπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν ἀξιωματικόν, οὔτε νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ ἄλλων στρατιωτῶν. Ἐννοεῖται ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἀξιωματικοῦ ὅτε εἶδεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τὴν μυστηριώδη ἐπίσκεψιν. Τὴν ἐπαύριον διαγγελεὺς τῶν ἀνακτόρων τῷ ἔφερε τὰς 4,000 ρούβλια μετὰ ἐπιστολῆς τοῦ Νικολάου, ἐν ᾗ τῷ ἔλεγε νὰ ἐκλέγῃ μὲν κάλλιον ἄλλοτε τὸν καιρὸν καὶ τὸν τόπον τοῦ ὕπνου, νὰ ἐξακολουθῇ δὲ ὡς καὶ τὸ παρελθόν νὰ ὑπηρετῇ τὸν αὐτοκράτορα, καὶ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς μητρός του.

Τελειόνω ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα διὰ διηγήσεως χαριεστάτου συμβάντος προσγενομένου τῷ αὐτοκράτορι κατὰ τὴν ἐν Πετροπόλει διαμονήν μου, συμβάντος τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θὰ ἐκπλήξῃ πλείστους ἀναγνώστας.

Ἦτον ἐποχὴ τῆς ἀποκρέω· πλῆθος ἀπειρον συνεπιέζετο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἰσαάν, ὅλη δὲ ἡ πόλις καὶ ἡ αὐλὴ ἦτον ἐν εὐθυμίᾳ, διότι προσήγγιζεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ αὐτοκράτωρ ἐμελλε νὰ περιέλθῃ ὡς ἀνά πᾶν ἔτος εἰς τὰ κατσέλια ἀπὸ ἀνωτέρω περιεγράψαμεν. Τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐλκλήθρον ἐξεληθὸν τῶν χειμερινῶν ἀνακτόρων, ἐφθασε κατέναντι τῶν παραπηγμάτων καὶ ἔβαινε βραδέως παρκαλουθόμενον ὑπὸ πλῆθος ἰδιωτικῶν ἐλκλήθρων, συρρέουσάντων ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πόλεως· ἐτοποθετοῦντο δὲ ἀδιακρίτως ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ὅπισθεν τοῦ ἐλκλήθρου τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ὠδήγει τὴν πορείαν· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐπιθεωρήσεως ἡ μᾶλλον λιτανείας, διαρκεῖ τοῦλάχιστον δύο ὥρας.

Μόλις ὁ αὐτοκράτωρ διήνυσεν τὸ ἥμισυ τοῦ σταδίου, καὶ μικρὰ κόρη δέκα ἕως δώδεκα ἐτῶν, ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, ἐσπευσε διὰ μιᾶς πρὸς αὐτόν, καὶ προσκαλληθεῖσα εἰς τὸ ἐλκλήθρον του, « Μὲ δείχνεις, θεέ, τὰ κατσέλια ; » εἶπε. Σημειωτέον ὅτι τὸ θεῖον εἰς τὴν Ῥωσίαν ἐμφαίνει πατρικὸν σέβας. Γοητευθεὶς ἐκ τῆς ἀφελείας ταύτης ὁ αὐτοκράτωρ, ἐμειδίασε χαριέντως πρὸς τὸ κοράσιον, καὶ ἄσμενος τὸ ἐκάθισε πλησίον του ἐπὶ τοῦ ἐλκλήθρου. Καὶ συνδιελέγοντο ἀμφοτέροι ἐν οἰκειότητι· ἡ μικρὰ ἦτο ζωηρά, πνευματώδης, καὶ κατεπολιόρκει τὸν αὐτοκράτορα δι' ἐρωτήσεων, εἰς τὰς ὁποίας οὗτος ἀπῆντα ὅσον ἠδύνατο κάλλιον. Ὅλοι συνεκινήθησαν· αἱ μητέρες ἐκλαίον, καὶ ἤθελον χειροκρατῆσαι, ἐὰν τὸ σέβας δὲν ἐκράτει πλείοτερον τοῦ ψυχροῦ αἰχμαλώτους τὰς χεῖράς των ἐντὸς τῆς μηλωτῆς αὐτῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ περιπάτου ὁ αὐτοκράτωρ εἶπεν εἰς τὴν κορασίδα· « Τώρα ὅτε ἐγνώρισες τὸν

θεῖόν σου, ἔλα νὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν θεῖαν σου. » Καὶ διευθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἡ Αὐτοκράτειρα ὑπερνοστιμείθη τὸ συμβάν, καὶ ἐπειδὴ εὔρε τὴν μικρὰν ἀξίαν ἀγάπης τὴν υἱοθέτησε καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν παρθεναγωγεῖον ὅπως ἐκπαιδευθῇ δι' ἐξόδων τῆς. Ἡ κόρη δὲ αὕτη ἦτο τὸ πρωτότοκον τέκνον εὐτελοῦς ὑπαλλήλου.

Ὀλίγοι μονάρχαι ἔλαβον ἐπὶ ζωῆς των τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἀνακουφισθῶσι τοιοῦτοτρόπως πρὸς ὧραν ἀπὸ τὸ ἄγχος τῶν μερινῶν τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν θέσεως. Ὡ! ἂν ἠδύναντο νὰ γίνωνται συνεχέστερον ἰδιῶται· πλὴν σημαίνει ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς των εἰς τὰ ἀνάκτορα· εἶνε, φεῦ! βασιλεῖς. Καὶ πῶς νὰ μὴ πιστεύσωσιν ὅτι εἶνε βασιλεῖς ἐν τῇ μέσῃ τῆς λατρείας ἣν τοῖς προσφέρει λαμπρὰ αὐλὴ, ὅλη ὑποκλινῆς καὶ πρόθυμος!

Ἡ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας αὐλὴ διακρίνεται εἰς ἑπτὰ σώματα τῶν ὁποίων ἄρχουσι δύο αὐλάρχαι, δύο μεγάλοι στρατάρχαι, δύο μεγάλοι σταυλάρχαι, δύο μεγάλοι ἀρχικληνγοί, μία ἀμρίπολος, εἰς μέγας ἀρχιοινοχόος, καὶ εἰς μέγας οἰκονόμος. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι αὐλάρχαι, ὑπασπισταὶ γενικοί, κυρίαι τῆς αὐλῆς, εὐπατρίδαι θαλαμηπόλοι, κόραι καὶ παῖδες ἐπίτιμοι, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς· ἐπὶ τῶν πρώτων χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ προσωπικὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς συνεποσοῦτο εἰς τρεῖς χιλιάδας ὀκτακόσια πενήκοντα ὀκτὼ άτομα· σήμερον ὅμως ἀγνοεῖται ὁπόσος ὁ ἀριθμὸς τῆς θεραπείας.

Ἐν τούτοις εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν ποικιλίαν, τὸν πλοῦτον τῶν ἀστραπήδων ἐνδυμασιῶν τῶν αὐλικῶν τῶν κατὰ τὰς ἐπισήμες ἡμέρας· χυτοὺς βλέπεις τοὺς ἀδάμαντας εἰς τὰς κυρίας. Ὅ, τι δὲ πρὸ πάντων τὰς καθιστᾷ διαπρεπεῖς, εἶνε στολισμὸς τις τὸν ὅποιον φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὸ λεγόμενον κοκοστῆκιον, εἶδος διαδήματος ἀπὸ χρυσοῦν ὕψωμα πεποικιλμένον διὰ πετραδίων τιμαλῶν. Τὸ διάδημα τοῦτο σκεπάζει ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν κόμην, καὶ ἀφίνει αὐτὴν ἔπειτα νὰ χύνεται εἰς μακρὰς πλεξίδας κυματουμένας ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των. Φαντάσθητε ὁμοῦ μὲ αὐτὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ὀλοσυρικὰς καὶ παικιλοχρόους ἐσθῆτάς των μακρὰς καὶ οὐραίας ὀπισθεν. Νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς συνέλευσιν βασιλισσῶν.

Ἡδυνάμην ν' ἀναφέρω προσέτι πλῆθος ἀνεκδότων ἐξ ὧν κατακρίνεται ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος, ὁ πρῶτος ἀγέρωχος, δὲν εἶναι γυνὸς αἰσθημάτων καὶ μαλακώνεται ἐνίοτε ἡ καρδία του. Εἶναι παραδεδεγμένον ἐν Πετροπόλει, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος πλὴν αὐτοῦ ἔχει τόσας οἰκογενειακὰς ἀρετάς· ὑπῆρξε καλὸς υἱός, καλὸς ἀδελφός, καλὸς πατήρ καὶ καλὸς σύζυγος. Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος τὸν ὅποιον παρέστησαν ὡς ἀξιόλογον τύπον οἰκιακῆς ἀρετῆς, πρέπει βεβαίως νὰ μοιράσῃ τὴν δόξαν του μετὰ τοῦ Νικολάου.

Ὁ Νικόλαος ἐνόμιζε πάντοτε ἐαυτὸν προσωρισμένον εἰς πολεμικὰ κατορθώματα, καὶ ἡ δόξα τοῦ Ναπολέοντος τὸν καθίστα ζηλότυπον. Πολλάκις ἐν τῇ

νεότητί του τὸν ἔβλεπον περιπατοῦντα ὑπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς σκιὰς τῶν ἀνακτορικῶν οἰκῶν, σκεπτόμενον περὶ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ, καὶ χαράτταντα τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων. Ἀλλ' ἀκολούθως παραιτηθεὶς τοῦ ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὸν Ναπολέοντα ὡς ἀρχηγὸς μεγάλων μαχῶν, ἀπεράσισε νὰ τὸν ὑπερβῇ εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ τὰς παρατάξεις. Οὐδεὶς παρίσταται κάλλιον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως· ἔχει πῆν φωνὴν ὠραίαν καὶ ἰσχυράν, καὶ διατάσσει θαυμασίως. Τὸ βλέμμα του εἶνε διαπεραστικόν, ὥστε διακρίνει εἰς τὰς ἀπωτάτας γραμμὰς καὶ τὴν ἐλαχίστην ἑλλειψιν τῆς στολῆς. Τὸ προτέρημα τοῦτο ἄλλως τε κληροδότημα τοῦ Παύλου Α', εἶνε κοινὸν εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ὁ Μέγας δαυὶς Μιχαὴλ τὸ εἶχεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπεστρέφετο τὸν πόλεμον. « Ὁ πόλεμος, ἔλεγε, διασθεῖρει τὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν, καὶ κηλιδώνει τὰς στολὰς. »

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ.

(Τίτλος. Ἰδ. φολ. 193, 194, 195, 201, 206, 210, 217.)

—oso—

Τονιά. Καὶ ἀρμίδι. Ἐν Ζακύνθῳ, συρταρόλι. Ἄλλο τὸ καλαμίδι (ἰδ. ἐν Λεξ. Βυζ. τὴν λέξ. Καλαμιά), ἀγνοῶ δὲ ἐὰν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο εἶναι ἢ ἐν Ἑλλάδι καλουμένη καθετὴ καὶ ἢ παρὰ Γάλλοις ligne à rêcher.

Παραγάδι. Δὲν εἶναι δίπτυον, ἀλλὰ σχοινίον (σπάγος) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν προσσηρτημένα, καθ' ὠρισμένα διαστήματα, ἀπὸ ἑκατὸν ἕως πεντακόσια καὶ ἐπέκεινα διαφόρου μεγέθους ἀγκίστρια· ῥίπτεται δὲ κατὰ μῆκος τοῦ αἰγιαλοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκατίου.

Δεκαπεντάγονοςτος. Αἱ πρώται δεκαπέντε ἡμέραι τοῦ Λύγαύστου κατὰ τὰς ὁποίας γίνεται καὶ νηστεία.

Μισοσαράκοστο. Τὰ μέσα τῆς τεσσαρακοστῆς (τῆς Μεγάλης κυρίως).

Σπαρτός. Ὁ μὴν Ὀκτώβριος.

Ἀντριὰς. Ὁ μὴν Δεκεμβρίου, ὡς ἀμέσως διαδεχόμενος τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

Μεσσόνια (τά). Αἱ λεμονοπορτοκαλλέαι.

Λεμονόστρυμμο. Τὸ ἥμισυ λεμονίου ἐξ οὗ ἀφηρέθη ἤδη ὁ ζωμός.

Χορταριάζω. Ἐπὶ γῆς ἥτις μὴ ἔχουσα ἀπέκτησε χόρτον. Ἐχορτάριασ' ἡ αὐλή μου.

Κομπιάζω. Τὸ ἀλλοχοῦ κομποδέγω. (ἰδ. Λεξ. Βυζ.)

Ματιάζω. Ἐνώνω δύο κλωστὰς ἐκ τῶν ἄκρων.

Βοῦρδουλις. Τὸ ὅπλον τοῦ διδασκάλου ἐν ταῖς σχολαίαις· τὸ βούνευρον.